

D ů v o d y:

Rekurentka stěžuje si do usnesení rekursního soudu, pokud v soulase se soudem rejstříkovým rozšiřuje zákaz používání slov »Orion Maršner Praha A. S.« neb »Orion Maršner Prague S. A.« a »Orion Maršner Prague Ltd.« i na obalu zboží, pro něž má stěžovatelka slova tato ve sdružených (slovních a obrazových) známkách pro své výrobky chráněna, jak vykázála vysvědčeními obchodní a živnostenské komory v Praze. Jde tedy o otázku, zda působí zákaz užívání firmy, o jejíž protokolaci se obchodník ucházel a jež mu právoplatně byla odepřena, také na označování obalů zboží touto firmou, když má plné její znění chráněno jako slovní část sdružené ochranné známky, a zda může tudíž rejstříkový soud zakročit ve smyslu čl. 26 obch. zák. K otázce této jest přisvědčiti. Účelem a smyslem přísného práva firemního tak, jak se jeví v ustanoveních článků 15 až 27 obch. zák. jest nejen ochrana individuality obchodníkovy a jeho obchodních zájmů, nýbrž i ochrana široké veřejnosti. S tímto účelem bylo by naprosto neslučitelným, by záruky, jichž firemní právo poskytuje, mohly býti mařeny tím, že by obchodník, jemuž bylo zakázáno užívání určité firmy jako odporující zákonu, přes to firmy této, byl i v obmezené míře, pod rouškou ochranné známky dále užíval. Soudům ovšem nepřináleží, by zkoumaly, jak dalece neb zda vůbec ta která zvolená ochranná známka hodí se k registraci (§§ 3, 10, 11 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., § 1 zák. ze dne 30. července 1895, čís. 108 ř. zák., čl. I. a II. zákona ze dne 17. března 1913, čís. 65 ř. zák.) a nemohou také užívání nabyté ochranné známky zakázati. Tím však není jim odňato právo a povinnost, by bděly nad přesným zachováváním předpisů firemních. Jestliže si tedy zvolil obchodník jako slovní část ochranné známky soubor slov, tvořících ve své souvislosti znění firmy, jejíž užívání mu bylo zakázáno, musí nésti také důsledky, totiž, že mu užívání oněch slov jako firmy nebude trpěno ani na zboží, ani na jeho obalu. Opatřením tím nesmí býti ovšem zasaženo v jeho právo k označení zboží a jeho obalu chráněnou slovní známkou, třebaže tato zněla stejně jako nedovolená firma, pokud této známky bylo použito způsobem, z něhož patrně a nade vši pochybnost jest zřejmo, že jde o ochrannou známku a ne o zakázanou firmu (označi-li na př. onen soubor slov výslovně jako ochrannou známku). Toho v tomto případě není. Nelze také přehlédnouti, že vyžadovala obchodní slušnost, by stěžovatelka, když jí nebylo povoleno užívání firmy »Orion Maršner Praha A. S.«, sama se postarala o výmaz (změnu) stejně znějící ochranné známky, neb aspoň aby jí přestala užívatí a tím zabránila možnému klamání veřejnosti tuzemské i cizozemské. K poukazu rekurentky na rozhodnutí Nejvyššího soudu čís. 2105 sb. n. s. stačí uvésti, že Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí k odchylným názorům nižších soudů v otázce, o niž jde, nezaujal vůbec stanoviska, poněvadž proň byla rázu podružného, a rozhodnutí jeho týkalo se jen otázky přípustnosti rekursu, podaného finanční prokuraturou.

Čís. 5274.

Inventář pozůstalosti dlužno zříditi i tehdy, nebylo-li dosud rozhodnuto ve sporu, na který byli přihlášení dědicové dle §u 125 nesp. říz.

poukázání, pakli některý z dědiců se přihlásil k pozůstalosti s dobrodiním inventáře nebo zažádal o sepis inventury.

Námítka, že holografní závěť není psána celá touže rukou, není námítkou »zevní vady«
závěti, není-li to z listiny samé na prvý pohled zřejmo.

(Rozh. ze dne 16. září 1925, R I 725/25.)

K pozůstalosti po Emilii M-ové přihlásila se universální dědička z písemné závěti bezpodmínečně a dědicové ze zákona podmíněně. Pozůstalostní soud poukázal dědice ze zákona na pořad práva a zamítl pro tentokráte návrh opatrovníka jednoho ze zákonných dědiců, by byl zřízen inventář. Rekursní soud potvrdil napadené usnesení, pokud jím byli poukázáni dědicové ze zákona na pořad práva, zrušil je však, pokud jím byl zamítnut návrh na zřízení inventáře a uložil prvému soudu, by zřídil bez odkladu inventář.

Nejvyšší soud nevyhověl ani dovolacímu rekursu dědičky ze závěti, ani dovolacímu rekursu dědiců ze zákona.

D ů v o d y:

Po stránce formální jest ovšem výrok rozhodnutí rekursního soudu, jímž bylo nařízeno bezodkladné sepsání inventáře, změnou usnesení pozůstalostního soudu, jenž návrh na zřízení inventáře pro tentokráte zamítl, nikoli jeho zrušením. Avšak dovolací rekurs dědičky, kteráž se k pozůstalosti přihlásila ze závěti, není z věcných důvodů opodstatněn. Inventář pozůstalosti nutno zříditi i tehdy, nebylo-li posud rozhodnuto ve sporu, na kterýž byly strany dle §u 125 nesp. říz. poukázány, když některý z dědiců přihlásil se k pozůstalosti s dobrodiním inventáře, nebo zažádal o sepis inventury, jak se stalo i v tomto případě (§ 92 nesp. říz., § 802 a 807 obč. zák.). Zákon neustanovuje sice určité lhůty pro sepsání inventáře, ale zdůrazňuje, že se tak má státi za nejdříve (§ 802 obč. zák.), by nebyl zmařen účel, kterýž zřizování inventury má (§ 97 nesp. říz.), neboť čím delší doba uplynula od úmrtí zůstavitelova, tím obtížněji lze tohoto účelu dosáhnouti. Není překážkou a nemění ničeho na tom okolnost, že dlužno teprve pořadem práva o tom rozhodnouti, zdali jsou k pozůstalosti povoláni dědici ze zákona, či dědička, která se přihlásila ze závěti bezpodmínečně. Též dědicové ze zákona, jichž podmíněnou přihlášku k pozůstalosti byl soud dle §u 125 nesp. říz. povinen přijati, jsou účastníky k takové přihlášce oprávněnými a mimo to pozůstalostní soud i z úřední povinnosti má přikročiti ke zřízení inventáře, poněvadž jeden ze zákonných dědiců jest pod soudní ochranou. Otázka výloh inventury nemůže zde býti rozhodující, zvláště když nebylo posud vyřknuto, kdo je má hraditi (srv. rozh. čís. 1870 sb. n. s.).

Není však ani odůvodněn dovolací rekurs dědiců ze zákona, podaný s hlediska zřejmé protizákonnosti a rozporu se spisy (§ 16 nesp. říz.) do té části usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, že dědicové, kteří ze zákona podali podmíněnou přihlášku k pozůstalosti, odkazují se se svými dědickými právy na pořad žaloby.

Správně uvádí sám rekurs, že nestačí pouhé popření pravosti poslední vule bez osvědčení odporu, by ve sporu dědickém mohla býti příkázána úloha žalobce dědici ze závěti. Znova se tvrdí v dovolacím rekursu, že listina, z níž dědička ze závěti odvozuje své právo, vykazuje nedostatek patřičné formy holografního testamentu dle §u 578 obč. zák., poněvadž není psána celá touže rukou. Ale z listiny samé, jak již uvedl správně rekursní soud, není to na první pohled zřejmo a sami stěžovatelé praví dále, že více než tvrditi tuto okolnost nebylo jim možno. Postačuje, když listina svým zevnějškem nevzbuzuje objektivně odůvodněné pochybnosti o správnosti formy a své pravosti. Dáti znalcem z moci úřední dotyčnou listinu prohlédnouti a zjistiti, zda tvrzené okolnosti jsou správné čili nic, znamenalo by prováděti již v nesporném řízení důkaz o její platnosti, což však nelze připustiti, poněvadž jest to ponecháno řádnému sporu. Jelikož tedy dědicové ze zákona opírají svůj nárok k pozůstalosti o slabší důvod, byla jim správně příkázána úloha žalobců v příštím sporu o dědické právo.

Čís. 5275.

Úprava označení místa ve firmě v menšinovém jazyku dle nového názvosloví měst, obcí a osad v Československé republice (zákon ze dne 14. dubna 1920, čís. 266 sb. z. a n.). Jsou-li v úředním seznamu míst úřední názvy v jazyku státním i menšinovém, jest soud i úřad povinen provést změnu podle názvů v obou jazycích.

(Rozh. ze dne 16. září 1925, R I 751/25.)

Rejstříkový soud vyzval společenstvo v Kamenickém Šenově, by pozměnilo ve firmě sídlo firmy ze Steinschönau na úředně stanovený název Stein-Schönau. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Napadené usnesení hovoří předpisům §u 4 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 266 sb. z. a n. a čl. 3 vládního nařízení ze dne 25. srpna 1921, čís. 324 sb. z. a n., v jejichž smyslu ve veřejných knihách a záznamech vyznačena býti má z úřední povinnosti změna úředních názvů měst a obcí. Tato ustanovení platí dle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 8. března 1925. čís. 1784, čís. 10 věstníku též pro rejstřík obchodní a společenstevní. Poněvadž pak do znění firmy rekurentky pojata jest jméno Kamenický Šenov v německém znění »Steinschönau«, právem soud rejstříkový vybídl rekurentku napadeným usnesením, aby se vyjádřila, zda nový způsob psaní onoho jména místa běře na vědomí či jiné znění firmy opověděti chce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Zákonem ze dne 14. dubna 1920, čís. 266 sb. z. a n. bylo uloženo ministru vnitra, by, vyslechna odborný poradní sbor a přihlédna k zájmům veřejným, ustanovil pro každé město, obec a osadu úřední jméno, pokud se týče jeho změny (§ 1). Zároveň byl ministr vnitra zmocněn,